

«Educar per a la virtut comporta obrar bé»

El P. Enric Puig publica un recull dels articles escrits al Full Dominical

Carme Munté

Caminava una tarda el P. Enric Puig pel carrer Elisabets de Barcelona quan va rebre una trucada. Era del cardenal arquebisbe Lluís Martínez Sistach. Tenia una proposta molt concreta: feia uns dies que s'havia mort el P. Lluís Armengol i la glossa que escrivia setmanalment al *Full Dominical* havia quedat òrfena. Calia buscar-li un substitut i el P. Enric Puig, també jesuïta i company de comunitat, era el candidat idoni. Després de 317 articles la valoració no pot ser més positiva. *Contemplar els fets de cada dia* (Editorial Claret) és un recull d'aquests articles.

Com valora l'exercici d'escriure setmanalment sobre «els fets de cada dia»?

Escriure aquests articles m'ha permès apropar-me als fets de cada dia, a la vida de les persones, des de la contemplació creient. Apropar-me a la quotidianitat amb les seves clarors i foscors i descobrir-hi la proximitat de Déu Pare, les petjades que hi deixa el caminar de Jesús i la força de l'alenada de l'Esperit. He pretès i pretenc que sigui un exercici de contemplació, seguint sant Ignasi quan convida a apropar-se als relats evangèlics *como si allí me hallare* i amb actitud de pregària.

Al llarg dels articles queda clar l'interès per l'educació. En aquest temps d'estiu, molts nens han anat de colònies, casals d'estiu... El temps de lleure és una escola de vida?

El temps de lleure ofereix un seguit de possibilitats que des d'un plantejament educatiu coherent i amb la col·laboració d'uns bons educadors pot ajudar a créixer i fer-se grans els infants i adolescents, sens dubte. Fer-se grans per dins i per fora. És una escola de vida perquè, amb intensitats diferents —segons sigui una colònia o un campament, un casal, una excursió o una activitat d'una tarda— pot ajudar a viure unes opcions de vida concretes de servei, reflexió sobre la pròpia vida i els fets de l'entorn, implicació en el bé comú, treball cooperatiu, relació amb els altres i amb la natura, coneixements de tècniques i aspectes culturals diversos...

Les vacances són ocasió per créixer en la fe en família?

Certament és un temps apropiat per treballar el creixement en la fe de joves i grans. És una ocasió per als adults, per testimoniar la fe davant els infants i els més joves, per ensenyar a dedicar un temps al Senyor personalment i en família, per descobrir espais sagrats —un cim, una ermita, un bosc, un monestir—, on fer una pregària senzilla i agraïda, per explicar la Bíblia o comentar l'Evangeli als més petits, per compartir l'eucaristia dominical amb una altra comunitat... Temps per

ENRIC PUIG JOFRA, *Contemplar els fets de cada dia*. Claret, 2014, 240 pàg.

ESTIU

És un temps apropiat per treballar el creixement en la fe de joves i grans

LOMCE

Les normatives són un referent, però l'activitat educativa desborda tota normativa

CASTELLÀ A LES AULES

Es tracta d'una reivindicació estrictament política i no pas educativa

resar, junts, el Parenostre que agermana i fa fills d'un mateix Pare.

En un dels articles vostè parla de recuperar virtuts i talents.

Penso que darrerament es fa un ús i abús de la formulació «educar en valors». La paraula *valor* és una paraula ambigua perquè el valor —esforç, constància, rigor...— pot ser utilitzat per obrar el bé i per obrar el mal. Em sembla més adient parlar d'educar per a la virtut, que comporta obrar el bé. Pel que fa a la paraula *talents*, penso que els cristians joves i adults som cridats a fer rendir el que Déu ha posat al nostre abast, siguin talents físics, espirituals o intel·lectuals, com una manera de servir i estimar els altres.

Després arriba el setembre i toca encarar un nou curs. Tenint

en compte la implantació de la LOMCE, quin missatge adreçaria als titulars de les escoles?

Cal tenir molt clar que de la llei a l'aula hi ha un recorregut molt llarg i allò que veritablement és important és el que es fa a l'aula. Els titulars han de tenir clar quines són les necessitats dels alumnes que en cada moment tenen al davant i quin és el seu projecte educatiu; a partir d'aquí és quan han de mirar d'ajustar el quefer escolar a allò que fixa la normativa. Les normatives sempre són un referent, però l'activitat educativa desborda tota normativa i allò determinant serà la persona de l'educador i el seu treball amb els alumnes.

La LOMCE és una llei recentralitzadora?

Ho és sense cap mena de dubte. I crec que els mateixos autors de la llei reconeixen que aquesta era una de les intencions del canvi legislatiu. Ho és pel que fa al currículum i l'avaluació, on les competències autonòmiques acaben esdevenint residuals, però també en altres aspectes menys transients. A alguns ja els pot semblar bé que així sigui, però nosaltres, tant políticament com pedagògicament, preferim models molt més descentralitzats.

Com a secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, li ha tocat afrontar el degoteig de casos de famílies que demanaven educació en castellà per als seus fills. Quina ha estat la demanda per al curs 2014-2015 en les escoles cristianes? Els casos que hi ha hagut justifiquen tant de rebombori?

No disposem de dades, ja que sovint les demandes específiques es formulen directament al Departament, però sembla que són molt poques. De fet, es tracta d'una reivindicació estrictament política i no pas educativa. Les nostres escoles, com totes les del sistema educatiu a Catalunya, garanteixen uns nivells acceptables i força anàlegs de domini del català i del castellà en acabar els ensenyaments obligatoris. Entenc que la preocupació pedagògica ha de radicar aquí, en els resultats. L'ús de les diverses llengües a l'escola s'ha de supeditar als resultats que volem obtenir. És absurd que, estant d'acord amb els resultats, tot el debat giri sobre percentatges d'ús i qüestions que haurien de quedar en el terreny dels especialistes i no pas dels polítics ni dels jutges.

La consellera Rigau ha anunciat que més de 5.000 alumnes de tercer i quart d'ESO faran un servei a la comunitat el curs 2014-2015. Com valora aquesta iniciativa? No correspondria a les famílies la decisió?

Hi ha una tradició significativa, particularment a les escoles cristianes, d'impulsar l'acció concreta de servei com una manera de fer un aprenentatge pràctic de determinades actituds i valors. L'aprenentatge i el servei són iniciatives valuoses en l'àmbit escolar. Nosaltres les impulsam i creiem que és bo estendre-les. El que no veiem és cap incompatibilitat amb les decisions o criteris familiars. Entenem que no és una qüestió greu de consciència, i que l'administració, com la mateixa escola, està plenament legitimada per incorporar aquesta iniciativa.